

Arrest

nr. 117 387 van 21 januari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2013.

Gelet op de beschikking van 18 november 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2013 in plaats van 21 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. VALKIERS loco advocaat S. MICHOLT en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, te behoren tot de etnische groep der Pashtounen en geboren te zijn in Kandi Bagh, gelegen in het district Chaparhar, in de provincie Nangarhar. U bent ongehuwd. U werd meerderjarig tijdens de asielpcedure.

Nadat uw vader zes jaar geleden als Taliban spoorloos verdween, vond u onderdak bij uw oom langs vaders zijde. Toen u opgroeide raakte duidelijk dat ook hij Talib was. Op een dag eiste hij dat u een zelfmoordaanslag zou plegen. Hij toonde u tal van videobeelden waarop u gevechten en

wapentraining te zien gekregen. Omdat u een eerste maal weigerde, sloeg hij u zo hard dat u drie dagen in het ziekenhuis moest verblijven. Eenmaal hersteld eiste hij opnieuw dat u mee de jihad zou voeren en een zelfmoordaanslag zou plegen, op straffe van dood. U verwittigde uw moeder die haar broer op de hoogte bracht die op zijn beurt naar het districtshuis trok. Daar zonden ze ambtenaren naar het huis van uw oom, om hem te gaan ondervragen. Uw oom bleek echter niet thuis te zijn, maar eenmaal hij te weten was gekomen dat de overheidsdiensten naar hem op zoek waren, dreigde hij er opnieuw mee u te vermoorden. Voor uw eigen veiligheid besliste uw moeder en haar broer dat het beter was dat u Afghanistan zou verlaten.

Op 2 ramadan 1391 (27 juli 2012 volgens de Gregoriaanse kalender) verliet u Afghanistan. U was anderhalve maand op weg naar België, waar u op 31 augustus 2012 asiel aanvraagde.

Eenmaal terug in Afghanistan vreest u te worden gedood door uw oom die aangesloten is bij de Taliban.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legt u uw taskara (Afghaans identiteitskaart) neer, een brief van de mallek over uw problemen met bevestiging van het districtshuis, een brief van de mallek en mowlawi over uw problemen, een brief van het ziekenhuis dat u was opgenomen en de briefomslag waarmee deze documenten u werden opgestuurd.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Op basis van uw verklaringen dient te worden geconcludeerd dat u onvoldoende elementen aanbrengt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in uw land van herkomst in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, gewijzigd door het Protocol van New York van 31 januari 1967 (verder: de Vluchtelingenconventie). U hebt evenmin ernstige elementen aangebracht die erop wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 a, b of c van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 in verband met de subsidiaire bescherming.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat zowel uw vader als uw oom aangesloten waren bij de Taliban. Aangezien u uw vlucht uit Afghanistan direct linkt aan het Talibanverwantschap van uw vader en oom en uw vervolging hierdoor, wordt de geloofwaardigheid voor uw persoonlijke vrees hierdoor ernstig gefnuikt. Ten eerste slaagt u er niet in te verklaren dat uw vader actief was bij de Taliban. Uw vader mag dan wel volgens uw verklaringen al zes jaar geleden zijn verdwenen, toch mag van de zoon worden verwacht dat hij een begin van informatie kan geven over de activiteiten van diens vader (CGVS, p. 18). Zo haalt u aan dat uw moeder over uw vader vertelde dat hij de Jihad voerde en bij de Taliban actief was (CGVS, p. 19), maar als dan dieper wordt doorgevraagd meer details te geven, moet u steevast afhaken. Zo heeft u geen idee wat de functie van uw vader bij de Taliban was (CGVS, p. 19), aan welke aanslagen of gevechten hij had deelgenomen, waar die hadden plaatsgevonden (CGVS, p. 19) en bij welke gevecht hij gewond zou zijn geraakt (CGVS, p. 19). Ten tweede moet worden vastgesteld dat u ook helemaal niet kan uitweiden over de activiteiten van uw oom bij de Taliban. Zelfs wanneer u de kans wordt gegeven honderduit over zijn activiteiten te vertellen, kan u geen enkel concreet voorbeeld geven die zijn lidmaatschap zou staven (CGVS, p. 10 en 19). Ook weet u niet of hij ooit betrokken is geweest bij aanslagen (CGVS, p. 10), waar zijn basiskamp was gevestigd aangezien hij maar om de twee drie weken huiswaarts kwam (CGVS, p. 19), of hij successen had bereikt (CGVS, p. 21) en wat hij eigenlijk deed bij de Taliban (CGVS, p. 7). U verklaart weliswaar dat hij thuis kwam met Talibanvrienden, maar waarover zij het dan zoal hadden, daar hebt u dan weer het raden naar (CGVS, p. 8 & p. 10). Nochtans bracht u hen te eten (CGVS, p. 8). Aangezien uw oom eiste dat u zich zou aansluiten bij de Taliban, mag worden aangenomen dat hij u dichterbij zijn activiteiten zou betrekken en daar met u over zou praten (CGVS, p. 8). Uw verklaring dat wanneer u iets vroeg, hij kwaad werd en u begon te slaan (CGVS, p. 9), lijkt dan ook weinig coherent. Van een zoon of neef mag worden verwacht dat hij meer informatie kan geven over de activiteiten van diens vader en oom. Te meer omdat hun activiteiten een rechtstreekse impact had op de veiligheid van uw gezin én u bovendien omwille van die activiteiten bent weggevlucht uit Afghanistan. **De vaststelling dat u naast wel heel oppervlakkige verklaringen geen enkel begin van informatie kan geven over de activiteiten van uw vader en oom bij de Taliban maakt dan ook dat er weinig geloof kan worden gehecht aan hun vermeende lidmaatschap bij die Taliban. Dit maakt dan ook dat er weinig geloof kan worden gehecht aan uw asielmotieven, aangezien u deze volledig linkt aan dat Talibanlidmaatschap van uw oom.**

Vervolgens bent u er ook niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u door uw oom zou zijn gerekruteerd. Zo slaagt u er niet in enige concrete informatie te geven over wat uw oom met u in gedachten had. U haalt weliswaar de wel heel anekdotische bewoordingen aan dat u een zelfmoordaanslag zou moeten plegen tegen de Amerikanen en mee de Jihad zou moeten voeren (CGVS, p. 20), maar wanneer u ging moeten vertrekken (CGVS, p. 25), waarom hij net zijn neef een zelfmoordaanslag wou laten uitvoeren (CGVS, p. 27), of u een praktijkopleiding zou krijgen (CGVS, p. 26), met hoeveel u een aanslag zou moeten plegen én waar u de aanslag zou moeten plegen (CGVS, p. 21-22), daar heeft u dan weer allemaal het raden naar (CGVS, p. 25). Dit is des te opmerkelijk omdat u verklaart dat uw oom u deze plaats op video heeft getoond (CGVS, p. 21), dat hij samen met u naar de plaats van delict was gereden met de wagen (CGVS, p. 27) én dat hij u die op een kaart had getoond (CGVS, p. 27). Frappant is dan ook dat u er helemaal geen idee van heeft in welk dorp u een aanslag zou moeten plegen, of wat de omliggende dorpen zijn (CGVS, p. 27). Vreemd is ook dat u er helemaal geen idee van heeft waarom uw oom dacht dat er net op die plaats een Amerikaans voertuig zou passeren (CGVS, p. 27). Verwacht mag worden dat u meer tekst en uitleg kan geven over wat uw oom eigenlijk met u concreet in gedachten had. Hij had u namelijk, volgens uw verklaringen, meermaals over zijn plannen aangesproken, videobeelden getoond en u zelfs naar de plaats waar alles zou gebeuren gebracht. De vaststelling dat u opnieuw geen concrete informatie kunt geven over de rekruteringspoging van uw oom, doet nogmaals ernstige vragen rijzen bij uw geloofwaardigheid hieromtrent.

Ook opmerkelijk is dat u, eenmaal in veiligheid aangekomen in België, bij uw moeder niet meer heeft geïnformeerd naar de reactie van uw oom naar aanleiding van uw vlucht. Zo weet u niet hoe uw moeder is verhuisd van de woonst van uw oom naar die van haar broer, weet u niet wat de reactie van uw oom daarop was (CGVS, p. 29) en weet u niet of uw oom nog naar u op zoek is geweest bij haar (CGVS, p. 30). Bijzonder vreemd hierbij is dat u zelfs tot op de dag van uw gehoor bij het CGVS niet weet of uw oom reeds op de hoogte is van uw vlucht (CGVS, p. 29-30). Nochtans verklaart u sinds u in België bent, zowel met uw moeder als met uw oom langs moeders kant telefonisch contact te hebben gehad (CGVS, p. 4), tot drie dagen voor uw gehoor op het CGVS. Dat u dan ook geen informatie kan geven over een stand van zaken en u daar ook geen interesse in toont aangezien u het zelf niet heeft gevraagd, relativeert op ernstige wijze de ernst van de door u voorgehouden vrees voor vervolging en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Van een asielzoeker die verklaart te vrezen voor vervolging mag immers verwacht worden dat hij zich regelmatig informeert naar de evolutie van zijn problemen in zijn land van herkomst.

Tot slot wordt uw geloofwaardigheid inzake uw vervolgingsvrees een laatste maal ondermijnd doordat uw verklaringen niet stroken met de documenten die u als bewijs hiervoor neerlegt. Zo haalt u aan ongeveer vier maand vóór uw vertrek uit Afghanistan te zijn opgenomen in het ziekenhuis, nadat uw oom u had verwond (CGVS, p. 16). U zou weggevlucht zijn op 2 ramadan 1391 (27 juli 2012 volgens de Gregoriaanse kalender) (CGVS, p. 4), anderhalve maand voor uw aankomst in België (CGVS, p. 18), waar u op 31 augustus 2012 asiel aanvraag. Ook voor de DVZ verklaart u overigens dat u in totaal niet meer dan anderhalve maand onderweg was, ondanks het feit dat u daar juli 2011 als vertrekdatum opgaf (DVZ gehoorverslag, dd. 4/01/2013, p. 8). Merkwaardig is dan ook dat u een document van het ziekenhuis (Stuk 4) neerlegt waarin wordt bevestigd dat u op 20 dalwa 1389 (9 februari 2011 volgens de Gregoriaanse kalender) opgenomen moest worden naar aanleiding van slagen en verwondingen. Op basis van uw document zou u dus geen vier maand, maar meer dan een jaar en vijf maanden vóór uw eigenlijke vertrek uit Afghanistan zijn opgenomen in het ziekenhuis. De vaststelling dat uw verklaringen niet stroken met de documenten die u neerlegt ter staving van uw asielmotieven, ondermijnt ten stelligste uw algemene geloofwaardigheid van deze asielmotieven. Daarbovenop maakt deze vaststelling dat er weinig geloof kan worden gehecht aan de authenticiteit van dit document.

Uw vage, oppervlakkige en incoherente antwoorden laten dan ook niet langer toe om geloof te hechten aan uw verklaring dat u uw oom en dus de Taliban moet vrezen. Deze feiten kunnen dan ook niet het onderwerp uitmaken van een risicoanalyse in het licht van de Vluchtelingenstatus of de definitie van subsidiaire bescherming zoals bedoeld in art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. **U kunt de onveilige situatie in uw district Chaparhar echter vermijden door u te vestigen in Jalalabad.**

Op basis van uw verklaringen concludeert het CGVS namelijk dat u in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief te vinden in de stad Jalalabad. Zoals reeds vermeld kan geen geloof gehecht worden aan uw problemen met de Taliban, waardoor er geen enkele reden is om aan te nemen dat u door deze partij in Jalalabad zou worden gevisieerd.

Voor wat betreft de redelijkheid van een intern vluchtalternatief dient te worden opgemerkt dat, volgens het UNHCR, voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) vervalt indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (zie informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier). Op basis van uw verklaringen concludeert het CGVS dan ook dat u als jongvolwassen man die tot de meerderheid der Pashtounen behoort, ongehuwd is, geen kinderen heeft (CGVS, p. 2-3) en zowel Pashtou als Dari spreekt, de officiële talen van Afghanistan (CGVS, p. 15), in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief te vinden in de stad Jalalabad. Deze stad ligt op slechts 45 minuten rijden van uw thuis (CGVS, p. 13). **Ook kan er geen geloof worden gehecht aan uw laag geschoold en weinig kapitaalcrachtig profiel.** Aangezien het profiel van uw oom en vader bij de Taliban ongeloofwaardig wordt geacht, komt de geloofwaardigheid van uw bewering dat u slechts tot de vierde graad naar school ging, op een helling te staan (CGVS, p. 5). U verklaart namelijk dat uw oom u na het verdwijnen van uw vader verbood nog verder te studeren en dat u nadien thuis zat (CGVS, p. 5). Wat u dan deed om uw dagen zonder school te vullen, kan u vervolgens niet geloofwaardig maken. In de Afghaanse context lijkt het namelijk weinig plausibel dat jongeren zomaar hun tijd met spelen kunnen doorbrengen (CGVS, p. 5-6), terwijl een buitenstaander op de landbouwgronden moet werken. Zo verklaart u maar over één jerip grond te beschikken, waar uw oom een landbouwer liet op werken (CGVS, p. 9). Aangezien u helemaal niets om handen had, lijkt het weinig geloofwaardig dat u niet werd betrokken bij het cultiveren van die jerip grond. Geconfronteerd met die bedenking, haalt u aan dat u niet wist hoe u moest telen (CGVS, p. 9), wat weinig aannemelijk klinkt voor een jongeman uit een landelijk gebied van Afghanistan.

Vervolgens geeft u evenmin zicht op de financiële basis van uw gezin. U verklaart dat uw oom uw gezin én zijn gezin onderhield, maar hoe hij dat effectief deed, weet u niet (CGVS, p. 7). U linkt zijn inkomen aan zijn werk bij de Taliban (CGVS, p. 7), maar zoals eerder aangetoond werd kan u dit werk niet aannemelijk maken. Aangezien u zelf echter nooit heeft gewerkt, wijst dit er in ieder geval wel op dat uw gezin over de nodige middelen beschikte om zich dit te veroorloven. Tot slot moet worden opgemerkt dat u uiterst vaag en inconsistent bent over de financiering van uw vlucht. Zo haalt u in eerste instantie aan dat uw oom langs moeders zijde een halve jerip had verkocht om uw reis te bekostigen (CGVS, p. 13). Hoeveel hij de smokkelaar dan heeft moeten betalen, weet u niet (CGVS, p. 13). Wanneer hier dan wordt op doorgevraagd, verklaart u in tweede instantie geen idee te hebben hoeveel grond uw oom heeft verkocht (CGVS, p. 30). Nadien zou u dit ook niet hebben gevraagd aan uw moeder (CGVS, p. 30). Dat u de wijze waarop uw vertrek werd geregeld niet kenbaar wilt maken door vage en tegenstrijdige verklaringen af te leggen, doet vermoeden dat u het werkelijke netwerk waarop u voor uw vlucht steunde, verborgen wenst te houden. Bovenstaande leidt er dan ook toe dat er aan uw beweerd laag geschoold profiel van minder fortuinlijke afkomst, weinig geloof kan worden gehecht. **Er kan dan ook redelijkerwijs besloten worden dat u zich bij terugkeer naar Afghanistan kunt vestigen in de stad Jalalabad.** U haalt ook geen feiten of elementen aan waaruit blijkt dat u zich niet in Jalalabad zou kunnen vestigen om de algemene situatie in het district Chaparhar te ontlopen.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB's "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict", dd. 22 maart 2013; "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse", dd. 21 maart 2013) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Het veiligheidsparadigma van Jalalabad lijkt sterk op dat van de andere steden in Afghanistan: criminaliteit is er het grootste probleem. Voorts controleren de Afghaanse veiligheidsdiensten de situatie steeds efficiënter. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn enerzijds gerichte aanslagen op hoge profielen aan de zijde van de regering, binnen de veiligheidsdiensten of waarvan wordt verondersteld dat ze bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. Deze aanslagen hebben als oogmerk eerder een hoge visibiliteit in de media, dan dat het daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te raken, is erg klein. De veiligheidssituatie in de stad is er bovendien significant op vooruit gegaan.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten zijn niet in staat om bovenstaande bevindingen in positieve zin te wijzigen. Uw taskara bewijst enkel uw identiteit en zegt niets over uw asielmotieven waardoor het deze ook niet aantoot. Over de bevestigingsbrieven van de mallek, de mowlawi, het ziekenhuis en het districtcentrum moet worden opgemerkt dat dergelijke documenten enkel als bewijs kunnen worden aanvaard voor zover ze worden gedragen door plausibele en geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier, zoals hierboven werd vastgesteld, niet het geval is. Ook blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten in het algemeen erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten (zie informatie in het administratief dossier).

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, werd als bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 en 57/7 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”, van artikel 16 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en van de zorgvuldigheidsplicht.

Waar verweerder aan verzoeker verwijt niet te weten wat de functie van zijn vader bij de taliban was, aan welke aanslagen of gevechten hij heeft deelgenomen, waar die plaatsvonden en bij welk gevecht gewond zou zijn geraakt, wijst verzoeker erop dat hij ongeveer tien à twaalf jaar oud was toen zijn vader verdween. Hij was toen jong en naïef en wist nog niet dat zijn vader bij de taliban zat. Hij hoorde dit pas later van zijn moeder, die hem natuurlijk geen gruwelijke feiten over zijn vader gaat vertellen. Evenmin gaat zij hem heroïsche feiten vertellen, als zij wil vermijden dat hij later bij de taliban gaat. In het algemeen wordt er in de Afghaanse cultuur niet veel gebabbeld tussen ouders en kinderen, zeker niet over de taliban. Verzoeker heeft heel wat documenten neergelegd die zijn problemen aantonen. Waar verweerder aan verzoeker verwijt dat hij geen concreet voorbeeld kon geven dat zijn oom bij de taliban zat, dat hij niet kon zeggen of zijn oom ooit betrokken was bij aanslagen, waar zijn basiskamp gevestigd was, of hij successen had bereikt en wat hij deed bij de taliban, wijst verzoeker erop dat zijn oom met hem amper sprak over zijn activiteiten bij de taliban, aangezien hij nog een kind was. Talibanstrijders praten in het algemeen heel weinig met hun vrouwen en kinderen over de inhoud van hun werk. De oom zei wel dat verzoeker zou moeten meedoen met de taliban eens hij oud genoeg was, hetgeen uiteindelijk ook effectief gebeurde. Dat verzoeker niet kon zeggen waar zijn oom het over had met zijn talibanvrienden, is logisch aangezien een lid van een terroristische beweging zoals de taliban zorgt dat ongewenste oren niet kunnen meeluisteren, gelet op de grote risico's.

Wat betreft de aanslag die hij zou moeten plegen, stelt verzoeker dat zijn oom hem algemene informatie heeft gegeven; de details zouden pas op het laatste moment worden gegeven. Waarom zijn oom wilde dat hij meedeed aan een zelfmoordaanslag, kan verzoeker niet weten. Hij vermoedt dat iemand die rekruteert voor de taliban, iedereen erbij wil. Verzoekers oom leek overtuigd van het heilige belang van de jihad. Verzoeker kan de plaats van de aanslag niet exact situeren. Hij zag enkel een video en reed mee met zijn oom in de wagen. Verder gaf zijn oom een beetje training en heeft hij dingen uitgelegd,

maar de details zouden pas de dag zelf meegedeeld worden. Verzoeker kan enkel vertellen wat hij gezien heeft en wat zijn oom hem verteld heeft. Wat betreft het passeren van een Amerikaans voertuig, meent verzoeker dat uit het gehoorverslag blijkt dat zijn oom niets wilde zeggen over de werking van de taliban.

Wat betreft de actuele situatie van zijn problemen, stelt verzoeker dat hij vaak meer informatie vroeg aan zijn moeder, maar zij wou dit niet geven, wellicht omdat zij haar zoon wil beschermen.

In het document van zijn opname in het ziekenhuis moet volgens verzoeker een vergissing geslopen zijn. Verzoekers oom is het document gaan vragen nadat verzoeker reeds vertrokken was. Het is mogelijk een materiële fout. Verweerder heeft geen diepgaand onderzoek gevoerd naar de echtheid van dit document. De meeste Afghaanse asielzoekers kunnen maar weinig documenten voorleggen en verzoeker legt niet één, maar twee officiële documenten voor (van het districtshoofd en van twee malleks) die zijn problemen bevestigen. Verweerder betwist zelfs de authenticiteit van deze documenten niet, maar schuift ze aan de kant omdat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, hetgeen nogal gemakkelijk is.

2.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*".

Verzoeker wijst erop dat hij slechts gebrekkig kan lezen en schrijven. Hij is wel naar de koranschool geweest, omdat hij moest van zijn oom. Verzoeker hielp thuis. De oom die zijn reis betaalde, heeft hem niets over de prijs verteld. Verzoeker denkt dat het de waarde was van een halve jerip, want die verkocht de oom om de reis te bekostigen. Verweerder heeft geen aandacht gegeven aan het feit dat verzoeker helemaal geen sociaal netwerk heeft in Jalalabad. Hij is er zelfs nog nooit geweest. Zoals in zovele andere beslissingen gaat verweerder ervan uit dat eigenlijk iedereen in de steden kan gaan wonen. Verzoeker verwijst naar de UNHCR Eligibility Guidelines en de principes uiteengezet door de UN High Commissioner for Refugees, die stellen dat de beoordeling geval per geval moet gebeuren. De UNHCR Eligibility Guidelines merken tevens op dat ook rekening moet worden gehouden met de reeds bestaande immigratie naar de voorgestelde locatie. Hierbij is een beoordeling van de mensenrechtensituatie en van de sociaal-economische situatie in de desbetreffende regio op het moment van beoordeling belangrijk. Verweerder heeft dergelijke beoordeling niet gemaakt. Verzoeker verwijst nog naar een persartikel en naar het Ambtsbericht Afghanistan van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van juli 2012.

2.1.3. In een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming en van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*".

Verzoeker verwijst naar een reeks artikelen en rapporten en voert aan dat de veiligheidssituatie in Jalalabad evenmin veilig is. Hoewel de Afghaanse burgers misschien niet het doelwit van de aanslagen zijn, zijn zij er wel het slachtoffer van.

Tevens is het risico op mensenwaardige behandelingen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet hoog. De broodnodige humanitaire hulp blijft immers zeer beperkt. Verweerder

verwaarloost de humanitaire gevolgen van een gewapend conflict en interpreteert de subsidiaire beschermingsstatus te beperkt. Ook al neemt de ernst van het gewapend conflict in een bepaalde regio af, het geweld blijft sluimeren (er is slechts sprake van “schijnbare stabiliteit”) en de levensomstandigheden blijven mensonwaardig. Opbouw is een werk van lange adem. De vrees dat de terugtrekking van de buitenlandse troepen zal omslaan in een burgeroorlog vindt steun in de huidige veiligheidssituatie, die allerm minst stabiel te noemen is. Er zijn in Jalalabad nog steeds op geregelde basis veiligheidsincidenten, waarbij slachtoffers vallen onder de burgers en de buitenlanders.

2.1.4. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende stukken: het rapport “*Afghanistan: Mid-Year Report 2012, protection of civilians in armed conflict*” van de UN Office of the High Commissioner for Human Rights van juli 2012 (stuk 3), enkele bladzijden uit de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 6 augustus 2013 (stuk 6), de “*Principes directeurs sur la protection internationale*” van de UN High Commissioner for Refugees van 23 juli 2003 (stuk 7), het Ambtsbericht Afghanistan van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van juli 2012 (stuk 8) en negen artikelen (stukken 4-5 en 9-15).

2.1.5. Met een aangetekend schrijven van 30 oktober 2013 brengt verzoeker samen met een aanvullende nota volgende stukken bij: een aanvraag aan de autoriteiten om verzoekers problemen te bevestigen (stuk 16), een bevestiging van verzoekers problemen door de dorpsouderen (stuk 17), een bevestiging van het ziekenhuis dat verzoeker er werd opgenomen wegens slagen en verwondingen (stuk 18) en een kopie van de envelop waarmee deze stukken werden opgestuurd (stuk 19).

2.1.6. Met een aangetekend schrijven van 12 december 2013 brengt verzoeker samen met een aanvullende nota volgende stukken bij: een kopie van de bevestiging van verzoekers problemen door de provincieraad (stuk 20), een kopie van de rechtzetting van verzoekers dokter aangaande de datum van opname in het ziekenhuis (stuk 21) en een kopie van de envelop waarmee stukken 20 en 21 werden opgestuurd (stuk 22).

2.1.7. Per drager brengt verweerder op 12 december 2013 een aanvullende nota bij, waarbij volgende stukken werden gevoegd: de “COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie – Beschrijving van het conflict” van 20 november 2013 en de “COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad” van 20 november 2013.

2.1.8. Ter terechtzitting legt verzoeker de originelen van de stukken 20 en 21 neer.

2.2.1. Omwille van hun onderlinge samenhang worden de ingeroepen middelen hieronder samen behandeld.

2.2.2. Verzoeker duidt niet aan op welke wijze artikel 16 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geschonden zou (kunnen) zijn. De schending van dit artikel wordt dan ook niet dienstig aangevoerd.

2.2.3. De verwijzing naar artikel 57/7 van de vreemdelingenwet is evenmin dienend aangezien deze bepaling geenszins een verplichting inhoudt. Het biedt de commissaris-generaal slechts de mogelijkheid zich ter beoordeling van een dossier te wenden tot de vertegenwoordiger in België van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

2.2.4. Verzoeker omschrijft niet *in concreto* op welke wijze de bestreden beslissing de inhoud schendt van de aangevoerde richtlijnen, zodat deze schending dan ook niet dienstig wordt aangevoerd. Dient te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken.

2.2.5. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR,

Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.7. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Verzoeker verklaarde tijdens zijn gehoor op het CGVS dat zijn vader talib is en dat deze zes jaar geleden spoorloos verdween, toen verzoeker nog klein was (gehoorverslag CGVS, p. 3). Verzoeker verklaarde eveneens dat zijn moeder hem soms dingen over zijn vader vertelde. Desalniettemin weet verzoeker niet welke taken zijn vader had bij de taliban, noch aan welke aanslagen en activiteiten hij deelnam (gehoorverslag CGVS, p. 19). In het licht van verzoekers ingeroepen vrees, met name dat zijn oom hem bij de taliban wil inlijven en hem een zelfmoordaanslag wil laten plegen (gehoorverslag CGVS, p. 20), kan verwacht worden dat verzoeker meer informatie met betrekking tot zijn vaders activiteiten tracht in te winnen, te meer daar zijn moeder blijkbaar wel enige informatie verschaft. Dat er in de Afghaanse cultuur niet veel gesproken wordt tussen ouders en kinderen, is een blote bewering en doet overigens geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen. Dat verzoeker op het moment dat zijn vader verdween nog een kind was, doet hier evenmin afbreuk aan, aangezien hij op het moment dat zijn oom hem bij de taliban wilde inlijven, geacht kan worden over voldoende verstandelijke vermogens te beschikken om de situatie te kunnen inschatten en zich hieromtrent te bevragen.

Het is verder nog meer opmerkelijk dat verzoeker evenmin in staat is uitgebreide verklaringen af te leggen over zijn ooms activiteiten als talibanstrijder. Verzoeker verklaarde nochtans na het verdwijnen van zijn vader zes jaar geleden, bij deze oom te zijn ingetrokken met zijn gezin, dat deze om de twee à drie weken thuis kwam en talibanvrienden meebracht, die verzoeker eten bracht (gehoorverslag CGVS, p. 7-8). Verzoeker stelde dat hij geslagen werd door zijn oom telkens wanneer hij hem iets vroeg (gehoorverslag CGVS, p. 8-9), hetgeen echter niet te rijmen valt met zijn vrees dat hij van zijn oom als talibanstrijder een zelfmoordaanslag moet plegen. Er kan immers verwacht worden dat deze oom, in het licht van verzoekers rekrutering, vragen over de taliban graag zou beantwoorden. Dat talibanstrijders in het algemeen weinig over hun werk praten met hun vrouw en kinderen, is opnieuw een blote bewering en bovendien niet relevant aangezien het de oom zelf was die verzoeker zou willen rekruteren. Dat de talibanvrienden die zijn oom mee naar huis bracht en die verzoeker eten bracht, niet over hun activiteiten bij de taliban spraken, omdat zij dit een te groot risico vonden, valt evenmin te rijmen met de wens van verzoekers oom dat verzoeker bij de taliban zou aansluiten. Dit alles klemmt des te meer daar verzoeker zijn oom de indruk gaf er zelfs mee toe te stemmen om bij de taliban aan te sluiten (gehoorverslag CGVS, p. 20 en 22 en administratief dossier, stuk 9, p. 4). Dat verzoeker er niet in slaagt

om aan de hand van uitgebreide en coherente verklaringen de activiteiten van zijn vader en zijn oom bij de taliban uiteen te zetten, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Deze geloofwaardigheid komt nog meer op de helling te staan omdat verzoeker er evenmin in slaagt om uitgebreide en coherente verklaringen af te leggen omtrent de concrete plannen die zijn oom voor hem bij de taliban in gedachten had. Verzoeker weet namelijk niet wanneer hij zou moeten vertrekken, waarom zijn oom net hem een zelfmoordaanslag wou laten plegen, of hij een praktijkopleiding zou krijgen, met hoeveel personen de aanslag zou worden uitgevoerd of waar de aanslag zou gebeuren (gehoorverslag CGVS, p. 20-22 en 25-27). Nochtans zou zijn oom hem wel een video getoond hebben over hoe met wapens om te gaan en zou hij verzoeker de plaats getoond hebben waar de aanslag moest plaatsvinden (gehoorverslag CGVS, p. 26 en 27). Bovendien zou zijn oom gezegd hebben dat op die plaats Amerikanen zouden langskomen, maar verzoeker kan niet verklaren op welke wijze zijn oom dit op voorhand kon weten (gehoorverslag CGVS, p. 27). In onderhavig verzoekschrift komt verzoeker niet verder dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen en het opwerpen van losse beweringen, hetgeen de motieven van de bestreden beslissing niet kan weerleggen.

De geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas wordt nog verder aangetast door het feit dat hij niet weet hoe zijn problemen sinds zijn vertrek uit Afghanistan geëvolueerd zijn. Verzoeker verklaarde nog steeds contact te hebben met zijn moeder en met een oom langs moederszijde, maar hij weet niet hoe zijn oom reageerde op zijn vlucht en of zijn oom nog naar hem op zoek is geweest (gehoorverslag CGVS, p. 4, 29 en 30). Dat zijn moeder en zijn oom langs moederszijde er zelf niet over spraken, betekent niet dat verzoeker niet, desnoods mits enig aandringen, informatie kon verkrijgen met betrekking tot de stand van zijn problemen in zijn land van herkomst. Redelijkerwijze kan immers van een kandidaat-vluchteling worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. In onderhavig verzoekschrift komt verzoeker opnieuw niet verder dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen en het opwerpen van losse beweringen, hetgeen de motieven van de bestreden beslissing niet kan weerleggen.

Verzoeker verklaarde dat hij vier maanden voor zijn vertrek uit Afghanistan in het ziekenhuis werd opgenomen omdat zijn oom hem had verwond, alsook dat hij vluchtte op 2 ramadan 1391 (volgens de Gregoriaanse kalender: 27 juli 2012) en anderhalve maand onderweg was naar België, waar hij op 31 augustus 2012 asiel aanvraagde (gehoorverslag CGVS, p. 4 en 16). Op het CGVS legde verzoeker een document neer dat zijn opname in het ziekenhuis moet staven en dat door zijn oom langs moederszijde werd opgevraagd na zijn vertrek uit Afghanistan (gehoorverslag CGVS, p.16). Dit document vermeldt echter een opname op "20/11/1389" (volgens de Gregoriaanse kalender: 9 februari 2011) en dus bijna anderhalf jaar voor verzoekers vertrek uit Afghanistan (gehoorverslag CGVS, p. 17). Verzoeker voert aan dat het hier om een materiële vergissing gaat. Verzoeker brengt met een aangetekend schrijven een stuk bij waarin zijn dokter een rechtzetting zou doen aangaande de datum van zijn opname in het ziekenhuis (stuk 21) en waarvan hij het origineel ter terechtzitting neerlegt. Nochtans verklaarde verzoeker dat de opname zo in de computer van het ziekenhuis zou geregistreerd zijn (gehoorverslag CGVS, p. 17). Deze tegenstrijdigheid tussen verzoekers verklaringen en het door hem bijgebrachte en gesolliciteerd stuk doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit stuk alsook aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Tevens dient opgemerkt dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de documenten die hij ter staving van zijn asielrelaas neerlegt, zodat kan worden verwacht dat hij deze vergissing reeds voor het neerleggen van het document had opgemerkt en tijdens zijn gehoor zou gemeld hebben. Overigens vermeldt het attest dat verzoeker met zijn aangetekend schrijven van 30 oktober 2013 bijbracht (stuk 18) opnieuw "20/11/1389" als datum van zijn opname. De bestreden beslissing stelt dan ook terecht: *"De vaststelling dat uw verklaringen niet stroken met de documenten die u neerlegt ter staving van uw asielmotieven, ondermijnt ten stelligste uw algemene geloofwaardigheid van deze asielmotieven."*

Ook de overige door verzoeker op het CGVS neergelegde documenten kunnen voorgaande vaststellingen niet wijzigen. Hetzelfde geldt voor de aanvraag tot bevestiging van zijn problemen en de effectieve bevestiging van zijn problemen door de dorpsouderen die verzoeker met zijn aangetekend schrijven van 30 oktober 2013 bijbracht (stukken 16 en 17) en de bevestiging van zijn problemen door de provincieraad (stuk 20) waarvan hij ter terechtzitting het origineel neerlegde. Documenten beschikken immers slechts over een ondersteunende bewijswaarde, met name in die mate dat zij door geloofwaardig verklaringen ondersteund worden, *quod non in casu*. Bovendien blijkt uit door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') dat corruptie in

Afghanistan wijd verspreid is bij het verkrijgen van documenten en attesten. Verzoeker brengt geen stukken bij waaruit blijkt dat deze informatie onjuist of achterhaald is.

Dient daarenboven worden vastgesteld dat indien de documenten die worden bijgebracht tijdens de onderhavige beroepsprocedure al de waarachtigheid van verzoekers relaas zouden aantonen, *quod non*, dat uit deze documenten blijkt dat verzoeker vlot toegang heeft tot de lokale autoriteiten – de dorpsoudsten (stuk 17), voorzitter van de provincieraad van Nangarhar (stuk 20), directeur van de volksgezondheid van de provincie Nangarhar (stuk 21) - hetgeen aantoont dat verzoeker aangaande zijn ingeroepen vrees bescherming kan verkrijgen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarnaast dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

De Raad stelt vast dat verzoeker een alleenstaande volwassen man is zonder kinderen, die Pashtou en Dari spreekt (gehoorverslag CGVS, p. 2-3 en 15). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt laaggeschoold te zijn en enkel naar de koranschool geweest te zijn omdat dit moest van zijn oom, dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoeker tijdens zijn gehoor op het CGVS verklaarde tot de vierde graad naar het Lycee Chaparhar te zijn geweest (gehoorverslag CGVS, p. 5). Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid met betrekking tot zijn verklaringen aangaande zijn oom en zijn vader, kan getwijfeld worden aan zijn verklaringen dat hij slechts tot de vierde graad naar school ging en daarna door zijn oom naar de koranschool werd gestuurd. Dit klemt des te meer daar verzoeker verklaarde dat hij thuis na de koranschool bijna niets deed en met andere kinderen ging spelen, terwijl de landbouwgrond van de familie door een landbouwer bewerkt werd omdat verzoeker niet zou weten hoe dit moet, hetgeen weinig aannemelijk is voor een jongere uit een landelijk gebied in Afghanistan (gehoorverslag CGVS, p. 5-6 en 9). Verder zijn verzoekers verklaringen met betrekking tot de financiële situatie van zijn gezin vaag en incoherent. Verzoeker stelde dat zijn oom zowel zijn eigen gezin als dat van verzoeker kon onderhouden met het inkomen dat hij haalde uit zijn werk voor de taliban (gehoorverslag CGVS, p. 7). Aangezien hoger reeds kwam vast te staan dat verzoeker de activiteiten van zijn oom voor de taliban niet aannemelijk kon maken, kan hier evenmin geloof aan worden gehecht. Voorts verklaarde verzoeker aanvankelijk dat zijn oom langs moederszijde een halve jerib grond verkocht had om zijn vlucht te financieren, zonder te weten hoeveel er uiteindelijk betaald werd (gehoorverslag CGVS, p. 13). Later tijdens het gehoor verklaarde verzoeker dan weer niet te weten hoeveel jerib grond zijn oom langs moederszijde verkocht, alsook dat hij zijn moeder hierover niets gevraagd heeft (gehoorverslag CGVS, p. 30). In het licht van deze vage en incoherente verklaringen, dient opgemerkt dat een asielzoeker de verplichting heeft om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en dat het aan de asielzoeker is om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte en coherente verklaringen en waar

mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. De bestreden beslissing stelt dan ook terecht het volgende: *“Dat u de wijze waarop uw vertrek werd geregeld niet kenbaar wilt maken door vage en tegenstrijdige verklaringen af te leggen, doet vermoeden dat u het werkelijke netwerk waarop u voor uw vlucht steunde, verborgen wenst te houden.”* Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift aanvoert dat de mensenrechten- en de sociaal-economische situatie moet worden nagegaan, dient te worden opgemerkt dat verzoeker niet *in concreto* aantoont dat hij in een situatie terecht zal komen waarin zijn mensenrechten geschonden zouden worden of waarin zijn sociaal-economische perspectieven dermate zijn dat een hervestiging naar Jalalabad voor hem niet mogelijk is. Daarenboven verklaarde verzoeker dat Jalalabad zich op slechts 45 minuten rijden van zijn huis bevindt (gehoorverslag CGVS, p. 12-13).

Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoeker over een *veilig* intern beschermingsalternatief beschikt in Jalalabad.

Uit de actuele en objectief beoordeelde informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (SRB “Veiligheidssituatie Afghanistan: regionale analyse” van 21 maart 2013), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, blijkt dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zodat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Dit blijkt daarenboven ook uit de “COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad” van 20 november 2013 die verweerder per drager op 12 december 2013 met een aanvullende nota bijbracht.

Uit genoemde informatie blijkt immers dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 en in de eerste helft van 2013 verslechterd is, doch dat het geweldniveau erg verschillend is naargelang het district. Voor wat betreft het district Jalalabad, blijkt uit de informatie dat de situatie relatief rustig is. Het veiligheidsparadigma van Jalalabad lijkt sterk op dat van de andere steden in Afghanistan: criminaliteit is er het grootste probleem. Voorts controleren de Afghaanse veiligheidsdiensten de situatie steeds efficiënter. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn enerzijds gerichte aanslagen op hoge profielen aan de zijde van de regering, binnen de veiligheidsdiensten of waarvan wordt verondersteld dat ze bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. Deze aanslagen hebben als oogmerk eerder een hoge visibiliteit in de media, dan dat het daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te raken, is erg klein. De veiligheidssituatie in de stad is er bovendien significant op vooruit gegaan.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Wat betreft de rapporten en persartikelen die verzoeker bijbrengt om aan te tonen dat de veiligheidssituatie in Jalalabad van die aard is dat Jalalabad geen veilig vestigingsalternatief is, dient opgemerkt dat stukken drie en vier betrekking hebben op de algemene situatie in heel Afghanistan, terwijl uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map ‘Landeninformatie’) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan erg verschillend is van streek tot streek. Daarenboven vermelden de overige artikelen een aanval op een politiebasis (stuk 14) en op een veiligheidsagent (stukken 9, 10 en 15). Er is slechts eenmaal sprake van een burgerslachtoffer (stuk 10). Aldus liggen deze artikelen in dezelfde lijn als de voormelde informatie van verweerder. Verzoeker brengt bijgevolg geen stukken bij waaruit blijkt dat de informatie van verweerder onjuist of achterhaald is. Gelet op wat voorafgaat oordeelt de Raad dat verzoeker in Jalalabad over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS